

Jeff the Killer - Prameny (Běž spát)

Francis

"Měl jsem zlý sen a vzbudil jsem se uprostřed noci." říká chlapec, "Viděl jsem, že z nějakého důvodu bylo moje okno otevřené, i když si pamatuji, že když jsem šel spát, bylo zavřené. Vstal jsem a znovu ho zavřel. Potom jsem jednoduše vlezl pod deku a pokusil se znovu usnout. Zhruba tehdy jsem začal mít divný pocit, že mě někdo sleduje. Podíval jsem se nahoru a málem jsem vyskočil z postele. Tam, v malém paprsku světla vyzařujícím zpod mých závěsů čněl pár očí. Nebyly to obyčejné oči; byly to tmavé, zlé oči. Byly hraničené černotou a...hrozně mě děsily. Tehdy jsem zahlédl jeho pusu. Dlouhý, odporný úsměv, ze kterého mi vstaly všechny chlupy na těle. Ta figura tam stála, pozorovala mě. Konečně, potom, co vypadalo jako věčnost, to vyslovil. Jednoduchou frází, ale řekl jí způsobem, jakým může mluvit jen šílenec."

"Řekl, 'Běž spát.' Začal jsem křičet, to ho na mě poslalo. Vytáhl nůž a mířil mi na srdce. Vyskočil na postel. Bránil jsem se, kopal, mlátil, házel sebou, snažil jsem se ho ze mě shodit. V tu chvíli se dovnitř vrátil táta. Muž hodil nůž a zabodl se tátovi do ramene. Ten muž by s ním zřejmě rychle skoncoval, kdyby jeden ze sousedů nezavolal policii."

"Zajeli na parkoviště a běželi ke dveřím. Ten muž se otočil a běžel chodbou dolů. Slyšel jsem ránu, jako když se láme sklo. Jak jsem vyšel z pokoje, viděl jsem, že okno natočené směrem k našemu zadnímu dvorku bylo rozbité. Vykoukl jsem ven a viděl ho mizet v dálce. Můžu říct jen jedno, na ten obličej nikdy nezapomenu. Ty chladné, zlé oči a ten psychotický úsměv. Už nikdy neopustí moji hlavu."

Policie stále pátrá po tomto muži. Pokud uvidíte kohokoliv, kdo by zapadl do popisu zmíněném v tomto článku, prosím, kontaktujte vaši nejbližší policejní stanici.

Jeff a jeho rodina se právě nastěhovali do nového sousedství. Jeho táta byl v práci povýšen a rozhodli se, že by bylo nejlepší žít v jedné z těch "lepších" čtvrtí. Jeff a jeho bratr Liu si ale nemohli stěžovat. Nový, lepší dům. Co na tom nemilovat? Zatímco si vybalovali, přistoupila k nim jedna z jejich sousedek.

"Dobrý den," řekla, "jsem Barbara. Bydlím na protější straně ulice. No, jen jsem se Vám chtěla představit a taky mého syna." Otočila se a zavolala svého synka. "Billy, tohle jsou naši noví sousedé." Billy pozdravil a zase si běžel hrát na zvou zahradu.

"No," řekla Jeffova matka, "Jsem Margaret a to je můj manžel Peter a mí dva synové, Jeff a Liu." Oba se představili a Barbara je poté pozvala na narozeninovou oslavu svého synka. Jeff a jeho bratr se chystali odmítnout, když v tom jejich matka řekla, že budou moc rádi. Když Jeff a jeho rodina skončili s balením, Jeff se snažil se svou mámou vyjednávat.

"Mami, proč musíme jít na nějakou dětskou párty? Jestli sis nevšimla, už nejsem malej."

"Jeffe," řekla jeho matka, "zrovna jsme se sem přistěhovali. měli bychom ukázat, že chceme strávit nějaký čas se svými novými sousedy. Na tu oslavu jdeme a to je mé poslední slovo." Jeff začal protestovat, ale zastavil se, věděl, že to nemá smysl. Kdykoliv jeho matka něco řekla, bylo to konečné rozhodnutí. Vyšel nahoru do pokoje a padl na postel. Seděl tam a pozoroval strop, když v tom si uvědomil, že má takový divný pocit. Ani ne tolik jako bolest, ale...divný pocit. Dál se tím nezabýval a nechal ho zmizet jako nějaký náhodný pocit. Uslyšel jeho matku, jak na něj volá, aby si vzal nahoru své věci, a sešel dolů, aby je vyzvedl.

Příští den, Jeff sešel ze schodů pro snídani a připravit se do školy. Jak tam seděl, dokončujíc jeho snídani, znovu dostal ten podivný pocit. Tentokrát byl silnější. Vyvolával mu slabou, tupou bolest, ale znovu ho nechal zmizet. Když s Liuem posnídali, šli na autobusovou zastávku. Seděli tam a čekali na svůj odvoz, ale najednou, z ničeho nic, nějaký kluk na skateboardu přeskočil přes ně, pouhých pár stop nad jejich klínem. Oba nadskočili překvapením. "Co to sakra?"

Kluk přistál a otočil se na ně. Vykopl skateboard a chytil ho oběma rukama. Vypadal, že mu je něco přes čtrnáct, o rok mladší, než Jeff. Měl tričko Aeropostale a trhané modré džíný.

"Ale, ale ale. Vypadá to, že tu máme nějaké čerstvé maso." Najednou se objevila další dvě děcka. Jedno bylo hrozně hubené a druhé obrovské. "No, když jste tu noví, rádi bychom se představili. Táhle to je Keith." Jeff a Liu se ohlédli na hubeňoura. Měl hloupý obličej, který by jste od poskoka čekali. "A on je Troy." Podívali se na tlustého kluka. Opravdová horda sádla. Tenhle člověk vypadal, že necvičil od doby, kdy lezl po čtyřech.

"A já," řekl první kluk, "jsem Randy. Takže, pro všechny nové lidi v téhle čtvrti platí malá cena za jazdné, pokud víte, co tím myslím." Liu vstal, připraven tomu pobudovi vyrazit světlo z očí, když jeden z jeho přátel vytáhl nůž. "Tss, tss, tss, doufal jsem, že budeš víc spolupracovat, ale vypadá to, že to bude muset jít po zlém." Deviant přišel k Liuovi a vytáhl mu z kapsy peněženku. Jeff znovu ucítil ten pocit. Tentokrát byl doopravdy silný, spalující pocit. Vstal, ale Liu gestikuloval, aby si sedl. Jeff ho ignoroval a přistoupil ke klukovi.

"Poslouchej ty malej šmejde, dej zpátky peněženku mého bráchy, jinak." Randy si dal peněženku do kapsy a vytáhl vlastní nůž.

"Vážně? A co hodláš dělat?" Jakmile dokončil větu, Jeff mu přerazil nos. Randy se chytil za obličej, Jeff sevřel jeho zápěstí a zlomil ho. Ozval se ostrý praskot a zatímco Randy křičel, Jeff mu sebral nůž. Troy a Keith se rozběhli k Jeffovi, ale Jeff byl moc rychlý. Shodil Randyho na zem. Keith se po něm ohnal, ale Jeff uhnul a bodl ho do ramene. Keith upustil nůž a řevem se sesunul na zem. Troy po něm také sekl, ale Jeff ani nůž nepotřeboval. Praštil Troye do žaludku a nechal ho spadnout. Jak klesal, silně se pozvracel pod silou rány. Liu se mohl pouze dívat na Jeffa s čirým údivem ve tváři.

"Jeffe, jak jsi to?" bylo vše co mohl říct. Viděli přijíždět autobus a věděli, že dostanou celou událost za vinu. Takže začali utíkat tak rychle, jak je nohy nesly. Jak běželi, ohlédli se a spatřili, jak řidič přibíhá k Randymu a ostatním. Když doběhli do školy, neodvážili se říct, co se stalo. Jen seděli a poslouchali. Liu si myslel, že Jeff jen zbil pár dětí, ale Jeff věděl, že je za tím víc. Bylo to něco děsivého. Jak jím proudil ten pocit, cítil jak silné to je, potřeba prostě...někoho zranit. Nelíbilo se mu, jak to znělo, ale nemohl si pomoci, cítil se šťastně. Cítil jak podivný pocit ustupuje a neobjevil se celou dobu školy. Dokonce, i když šel domů kvůli celé té příhodě s autobusem pěšky a přemýšlel, že teď se už asi autobusem neprojede, cítil se šťastný. Když přišel domů a jeho rodiče se zeptali, jaký měl den, řekl zlověstným hlasem, "Byl to báječný den." Následujícího dne uslyšel klepání na vchodové dveře. Za dveřmi čekali dva strážníci a u nich jeho matka, která jej sledovala našťvaným pohledem.

"Jeffe, tihle strážníci mi říkají, že jsi napadl tři děti. Že to nebyla obyčejná rvačka a byli pobodáni. Pobodání, synu!" Jeffův pohled padl na podlahu, dokazujíc jeho matce, že je to pravda.

"Mami, to oni na mě a Liua vytáhly ty nože."

"Synku," řekl jeden z policistů, "našli jsme tři nezletilé, dva z nich pobodané a jednoho s podlitinou na žaludku a máme svědky, kteří potvrzují, že vy dva jste ze scény utekli. Takže, co nám z toho plyne?" Jeff věděl, že nemá smysl lhát. Mohl říct, že to on a Liu byli napadeni, ale neměli žádný důkaz,

že neútočili první. Nemohli říct, že neutíkali pravdu řečeno, oni utíkali. Takže Jeff nemohl bránit sebe, nebo svého bratra.

"Synku, zavolej sém svého bratra." Jeff to nemohl udělat, protože to byl on, kdo ty kluky zbil.

"Pane, to...to jsem byl já. Já jsem zbil ty kluky. Liu se mě snažil zadržet, ale nemohl mě zastavit." Policista se podíval na svého partnera a oba přikývli.

"No chlapče, vypadá to na rok v nápravném zařízení..."

"Počkat!" řekl Liu. Všichni se podívali nahoru a viděli ho držet nůž. Strážníci vytáhli zbraně a namířili je na Liua.

"Byl jsem to já, kdo zmlátil ty malé šmejdy. Mám zranění, abych to dokázal." Zvedl rukávy, aby odhalil několik řezných ran a odřenin, jako by byl ve rvačce.

"Synku, polož ten nůž." řekl strážník. Liu zvedl nůž a pustil ho na zem. Dal si ruce za hlavu a došel k policistům.

"Ne Liu, byl jsem to já! Já to udělal!" Jeffovi tekly po tváři slzy.

"Huh, chudák brácha. Snaží se na sebe vzít vinu za to, co jsem provedl. No tak pojďme." Policie odvedla Liua do svého vozu.

"Liu, řekni jim, že jsem to byl já! Řekni jim to! Já jsem zbil ty kluky!" Jeffova matka mu položila ruce kolem ramen.

"Jeffe prosím, nemusíš lhát. Víme, že to byl Liu, můžeš přestat." Jeff bezmocně sledoval, jak policejní automobil odjížděl s jeho bratrem. O pár minut později jejich táta zaparkoval vedle domu, a když uviděl Jeffův obličej, věděl, že se něco stalo.

"Synku...synku, co se stalo?" Jeff nemohl odpovědět. Jeho hlasivky byly namožené z pláče. Místo toho odvedla Jeffova matka otce dovnitř, aby mu řekla špatné zprávy, zatímco Jeff brečel na chodníku. Zhruba po hodině se Jeff vrátil do domu a viděl, že oba rodiče jsou v šoku, smutní a zklamaní. Nemohl se na ně dívat. Nemohl se dívat na to, jak vidí Liua, když to byla jeho vina. Šel spát, snažil se dostat celou záležitost z hlavy. Uběhly dva dny a nepřišla žádná zpráva od Liua, nebo nápravného zařízení. Neměl žádné kamarády, se kterými by mohl trávit čas. Nic, než smutek a vina. Tak to bylo až do soboty, kdy Jeffa probudila matka se šťastným obličejem, plným radosti.

"Jeffe, je tu den D." řekla, roztáhla závěsy a nechala světlo vniknout do jeho pokoje.

"Co, co je dneska?" ptal se Jeff, zatímco zápasil s prudkým přívalem slunečních paprsků.

"Přece Billyho párty." Teď již byl plně při vědomí.

"Mami, to nemyslíš vážně, že ne? Nečekáš ode mě, že přijdu na nějakou dětskou oslavu po tom, co..."
Nastala dlouhá pauza.

"Jeffe, oba víme, co se stalo. Myslím, že tahle oslava může být to, co rozzáří posledních pár dní. Teď se běž nachystat." Jeffova matka se odešla dolů obléct a Jeff se s odporem zvedal z postele. Sebral nahodilé tričko, džíny a sešel dolů po schodech. Všiml si, že jeho rodiče jsou oba ve svátečním. Jeho matka v šatech a otec v obleku. Pomyslel si, proč by nosili tak noblesní šaty na oslavu nějakého dítěte?

"Synku, to je všechno, co si bereš?" zeptala se Jeffova máma.

"Lepší, než to přehnat." povídá. Jeho matka potlačila potřebu na něj zvýšit hlas a schovala ji za úsměv.

"Jeffe, možná jsme trochu lépe oblečení, ale takhle se chodí, když chceš udělat dojem." řekl jeho otec. Jeff zabručel a šel zpátky do pokoje.

"Nemám žádné společenské hadry!" křičel ze shora.

"Prostě si něco vezmi." zavolala jeho matka. Hledal v šatníku něco, čemu by se dalo říkat 'noblesní'. našel pár černých společenských kalhot. Nemohl ale najít žádné tričko, co by se k nim hodilo. Když se rozhlédl, našel jsem pruhovaná trička a trička s potiskem. Nic, co by se hodilo ke slušným kalhotám. Konečně našel bílou mikinu s kapucí a nasadil si ji.

"Chceš si vzít tohle?" řekli oba naráz. Jeho matka zkontrolovala hodinky, "Ah, není čas na převlékání. Jdeme." řekla a vystrkala Jeffa a svou drahou polovičku ze dveří. Překročili ulici směrem k domu, co patřil Barbaře a Billymu. Zaklepali na dveře a za nimi se objevila Barbara, stejně nastrojená jako jeho rodiče. Jak procházeli domem, všechno, co Jeff viděl byli dospělí, žádné děti.

"Děti jsou venku na dvorku. Jeffe, co kdyby jsi tam zašel a s pár z nich se seznámil?" řekla Barbara.

Jeff vyšel na dvorek plný dětí. Běhali kolem oblečení v divných kovbojských kostýmech a stříleli na sebe platovými pistolemi. Připadal si jako v Příběhu hraček. Jedno z dětí najednou přistoupilo a podalo mu klobou s pistolkou.

"Ahoj. Chceš si huát?" zažvatlal.

"Ah, ne mrňousi. Na tyhle věci jsem už dost starý." Dítě se na něj zahledělo s pohledem štěněte.

"Plosím?" řeklo. "Fajn." povzdechl si Jeff. Nasadil si klobou a začal předstírat, že na děti střílí. Nejdřív si myslel, že je to naprosto směšné, ale potom se začal doopravdy bavit. Možná to nebylo zrovna super, ale byla to první věc, co alespoň na chvíli odtrhla jeho mysl od Liua. Takže si chvíli hrál s dětmi, dokud neuslyšel hluk. Divný, kolébavý hluk. Potom si to uvědomil. Randy, Troy a Keith přeskočili plot na skateboardech. Jeff upustil falešnou pistolku a sundal si klobouk. Randy se zadíval na Jeffa se spalující nenávistí.

"Ahoj, Jeff, že ano?" řekl. "Máme nějaké nevyřízené účty." Jeff viděl jeho zraněný nos. "Myslím, že jsme si kvit. Já vám nakopal zadek a vy jste poslali mého bratra do pastáku."

Randymu se v očích objevil zlostný záblesk. "Ale ne, já nesmírím s 'kvit', já mířím na vítězství. Možná jsi nám kdysi nakopal prdel, ale ne dneska." Jak to dořekl, vrhl se na Jeffa. Oba spadli na zem. Randy praštil Jeffa do nosu a ten mu chytil uši a zasadil mu tvrdou hlavičku. Jeff ho ze sebe shodil a oba se postavili na nohy. Děti křičeli a rodiče vybíhali z domu. Troy a Keith oba vytáhli z kapes pistole.

"Nikdo se do toho nebude motat, nebo poletí vnitřností!" řekli. Randy na Jeffa vytáhl nůž a bodl ho do paže.

Jeff zakřičel a spadl na kolena. Randy ho začal kopat do obličeje. Po třech kopancích Jeff chytí jeho nohu a zkroutí mu ji, načež se Randy sesune na zem. Jeff vstal a šel směrem k zadním dveřím. Troy ho chytil.

"Potřebuješ trochu pomoci?" Zvedl Jeffa za opasek a vyrazil s ním dveře do domu. Jak se Jeff snaží postavit, je zkopnut k zemi. Randy ho opakovaně kope, dokud Jeff nezačne vykašlávat krev.

"No tak Jeffe bojuj!" Zvedá Jeffa a hází jej do kuchyně. Randy uviděl láhev vodky na pultu a rozbil ji Jeffovi o hlavu.

"Bojuj!" Hodil Jeffa zpátky do obývacího pokoje.

"No tak Jeffe, podívej se na mě!" Jeff zvedne zrak, jeho obličej je plný krve. "Já jsem poslal tvého bratra do pastě! A ty tu budeš jen sedět a necháš ho tam hnít celý rok! Měl by ses stydět!" Jeff se začne zvedat.

"Oh, konečně hodláš vstát a bojovat!" Jeff už je na nohou, krev a vodka mu zakrývá obličej. Znovu zaznamená ten cizí pocit, ten, který už nějakou dobu nepocítil. "Konečně. Je nahoře!" říká Randy a rozebíhá se na Jeffa. Tehdy se to stane. Něco uvnitř Jeffa se zlomí. Jeho psychika je zničena, všechno racionální myšlení je pryč, vše co může dělat, je zabít. Chytne Randyho a praští s ním o zem. Vyskočí na něj a mlátí jej přímo do srdce. Silné rány přímo do oblasti hrudníku donutí Randyho srdce k zástavě. Zatímco Randy lapá po dechu Jeff nepřestává s přisunem pěstí. Rána za ránou, krev tryská z Randyho těla, dokud nenabere svůj poslední den a nezemře.

Všichni se teď dívají na Jeffa. Rodiče, brečící děti, dokonce i Troy a Keith. Ti se ale rychle vzpamatují z šoku a namíří na Jeffa zbraně. Jeff vidí hlavně namířené proti němu a rozběhne se ke schodům. Jak běží, Troy a Keith po něm pálí jednu střelu za druhou, každá z nich mimo. Jeff vybíhá schody. Slyší za sebou oba pronásledovatele. Zrovna, když vystřelí poslední náboje ze zásobníku, Jeff uhne do koupelny. Stiskne držák na ručníky a vyvrve jej ze stěny. Na to za ním vbíhají Troy a Keith, nože v ruce.

Troy se po něm rozmáchne, Jeff uhne a praští svým nástrojem Troye přes obličej. Troy padá k zemi a už zbývá jen Keith. Je ale o dost vytrvalejší, než Troy a před útokem držáku uhýbá. Upouští nůž a chytá Jeffa za krk. Natlačí ho na stěnu. Na Jeffa padá láhev s bělidlem z horní poličky. Oba je popálila a začali křičet. Jeff si otřel oči, jak nejlépe to šlo. Přitáhl si držák na ručníky a ostrou hranou jej vede Keithovi přímo na hlavu. Jak tam leží na zemi a blíží se smrti vykrváčením, vypustí zlomyslný úsměv.

"Co je tu tak vtipného?" ptá se Jeff. Keith vytáhne zapalovač a zažehne ho. "Vtipné je," řekl "že jsi celý od bělidla a alkoholu." Jeffovi zorničky se roztáhly a Keith na něj zapalovač hodil. Jakmile s ním zapalovač dosáhl kontaktu, plameny zažehly alkohol ve vodce. Alkohol ho upaloval, zatímco bělidlo zarývalo bílou barvu do jeho kůže. Jeff vypustil hrozivý výskot a vzplanul. Snažil se udusit oheň převalováním, ale nebylo to k ničemu dobré, alkohol z něj udělal chodící pochodeň. Vyběhl na chodbu a spadl ze schodů. Všichni začali křičet, když uviděli Jeffa, nyní muže v ohni, padnout na zem, téměř mrtvého. Poslední věc, co Jeff viděl, byla jeho matka a další rodiče, snažící se uhasit plamen. V tu chvíli omdlel.

Když se Jeff probudil, ucítil na svém obličejí bandáž. Nic neviděl, ale cítil sádku na svém rameni a stehy po celém těle. Snažil se vstát, ale uvědomil si, že v rameni je jakási trubička, která při jeho pokusu o pohyb vypadla a sestřička rychle přiběhla.

"Nemyslím si, že zatím můžeš vstát z postele." řekla, položila ho zpátky na postel a nasadila mu trubičku. Jeff tam zůstal, s absolutně nulovou viditelností, bez ponětí, jaké je jeho okolí. Konečně, po několika hodinách dorazila jeho matka.

"Zlato, jsi v pořádku?" zeptala se. Jeff nemohl odpovědět, měl zakrytý obličej a nemohl zvednout hlas. "Oh, broučku mám skvělé zprávy. Po tom, co všichni svědci řekli policii, že se Randy přiznal, že se tě pokusil napadnout, rozhodli se nechat Liua jít." Tohle popostrčilo Jeffa k dalšímu pokusu o vyskočení z postele, ale zastavil se, pamatujíc na trubicu v jeho paži. "Někdy zítra bude venku, a potom budete vy dva moct být zase spolu."

Objala ho a rozloučila se s ním. Příštích pár týdnů byly ty týdny, kdy byl Jeff navštíven svou rodinou. Pak přišel den, kdy měli být jeho bandáže odebrány. Celá jeho rodina dorazila, aby se toho mohla účastnit a vidět, jak bude vypadat. Když doktoři odmotávaly obvazy z Jeffova obličej, všichni seděli na hranách židlí. Počkali, dokud nebyla sejmuta poslední vrstva obvazů zakrývajících jeho obličej.

"Musíme doufat v to nejlepší." řekl doktor. Rychle zatáhl za tkaninu a nechal zbytek spadnout z Jeffova obličej.

Jeffova matka při prvním pohledu zakřičela. Liu a otec zírali jako zasaženi bleskem.

"Co? Co se stalo s mým obličejem?" ptal se Jeff. Vyskočil z postele a běžel do koupelny. Podíval se do zrcadla a užíval zdroj všeho údivu. Jeho obličej. Byl...byl děsivý. Jeho rty byly spáleny do hlubokého odstínu červené. Jeho obličej nabral čistě bílou barvu a jeho vlasy ztmavly z hnědé na černou. Pomalu se dotkl svého obličeje prsty. Byl cítit jako nějaký druh průmyslové kůže. Ohlédl se na svou rodinu a poté zpět na zrcadlo.

"Jeffe," řekl Liu, "není to tak zlé..."

"Není to zlé?!" řekl Jeff. "Je to perfektní!" Jeho rodina byla velice překvapena. Jeff se začal nekontrolovatelně smát. Jeho rodiče si všimly, že jeho levé oko a ruka sebou cukaly.

"Uh...Jeffe, jsi v pořádku?"

"V pořádku? Nikdy jsem nebyl šťastnější! Ha ha ha ha haaaaa, podívejte na mě! Tenhle obličej se ke mě perfektně hodí!" Nemohl se přestat smát. Hladil svůj obličej, cítil ho. Díval se na něj v zrcadle. Co to způsobilo? Dá se tvrdit, že když Jeff bojoval s Randym, něco v jeho mysli, v jeho přítomnosti, se zlomilo. Teď z něj zbyl jenom psychotický, vraždící stroj, to ale jeho rodiče nevěděli.

"Doktore," vykoktala Jeffova matka, "je můj syn...v pořádku, však víte...v hlavě?"

"Oh ano, toto chování je typické pro pacienty, kterým bylo podáno velké množství sedativ. Pokud se jeho chování nezmění během pár týdnů, přiveďte ho zpátky, dáme mu psychologické testy."

"Oh, děkuji doktore." Matka přistoupila k Jeffovi. "Jeffe, srdíčko. Je čas jít."

"Tohle je vše, co přišlo," řekla paní na recepci. Margaret rozpoznala černé společenské kalhoty a bílou mikinu, kterou její syn nosil. Teď byly čisté od krve a sešité dohromady. Odvedla ho do jeho pokoje a nechala ho převléct. Poté odešli, netušíc, že toto je jejich poslední den na tomto světě.

Později té noci se Jeffova matka probudila, kvůli zvukům vycházejícím z koupelny. Znělo to, jako by někdo brečel. Pomalu došla ke dveří, aby se podívala, co se děje. Když nahlédla do koupelny, užřela příšernou scénu. Jeff vzal nůž a vyřezal si do svých tváří úsměv.

"Jeffe, co to děláš?" zeptala se vyděšená matka.

Jeff se podíval na svou matku. "Nemohl jsem se dál usmívat maminko. po chvílce to bolelo. Ted' se můžu smát navždy." Jeffova matka si všimla jeho očí, ohraničených černí.

"Jeffe, tvé oči!" Jeho oči se zřejmě nikdy nezavírali.

"Nemohl jsem se dívat na svůj obličej. Unavil jsem se a začali se mi zavírat oči. Upálil jsem si víčka, abych se mohl napořád vidět, můj nový obličej." Jeffova matka se začala pomalu stahovat, uvědomujíc si, že její syn je šílený. "Copak maminko? Nejsem krásný?"

"Ano synku," řekla, "ano jsi. N-nech mě dojít pro tátu, aby mohl vidět tvůj obličej." Běžela do pokoje a zatřásla s otcem. "Broučku, vezmi zbraň, my..." Zastavila se, když uviděla Jeffa v chodbě, držící nůž.

"Mami, ty jsi lhala." To byla poslední věc, kterou kdy slyšeli, když se na ně Jeff rozběhl s nožem, oba je vykuchal.

Jeho bratr Liu se vzbudil, vyrušen nějakým hlukem. Neslyšel nic dalšího, takže jen zavřel oči a snažil se znovu usnout. Jak se ocitl na hranici dřímoty, pocítil nejdivnější pocit, že ho někdo sleduje. Zvedl oči před tím, než mu Jeffova ruka zakryla ústa. Pomalu zvedl nůž, připraven ho do Liua vrazit. Liu sebou házel, snažíc se vymanit z Jeffova sevření.

"Ššššššššš," řekl Jeff. "Jen běž spát."